

ESTI LAPOK.

Kedd

5.

Február 27-kén 1849.

A czivakodás nem nagy mesterség.

Pörpatvarok csinálásához akarki ért.

De a ki a kibékülés időpontját ügyesen fel tudná használni, az volna az igazi ember.

Mi a kiegyenlítés, szövetkezés eszméjét több ízben fel-emlegettük, mindannyiszor pereatot mondtak a fejünkre miatta — Most tehát még tovább megyünk, és elmondjuk: hogy kivel kellene szövetkeznünk, kibékülnünk és hogyan?

Mi nem prédikálunk kibékülést Windischgäcczel, vagy a habsburg; házzal, ha ő nyujtaná is kezét, azt mondanók, ne fogadjuk el, mert rászed.

Mi nem prédikálunk kibékülést a hazaárulókkal, a morális bűnösökre vannak törvényeink, arról beszélni sem kell: hogy ezek tekintélyben tartassanak, tolvajokkal, bankóhamisitókkal soha sem szokás alkudni. Ezeket felakasztatni nem terrorismus.

Mi nem prédikálunk kibékülést laptársainknak. Mi természetesen találjuk, hogy mindenki félti a monopoliumát. Új lap ellen rendesen háborút szoktak indítani a régiek, hanem azért az ország meg nem bomlik. Ez így volt mindig, mióta a papírost feltalálták.

Mi még csak azt sem mondjuk, hogy azon becsületes embereknek hagyjatok békét, kikben most a nemzet van képviselve. Sőt szidjátok őket, hajigáljátok be sárral, hadd mutassák meg, hogy minden méltatlanság, félreismerés, gyanúsítás daczára tudnak jó hazafiak lenni. Ez legyen jellemük criteriuma.

Hanem azt mondjuk, hogy nézzetek körül.

Az osztrák had megszállotta fél Magyarországot, — azon népek, mellyek egykor csak langymelegek voltak a hazaszeregetben, most imádják a hazát, mert gyűlölik az osztrákokot.

Karloviczot Stratimirovics ostrom állapotba tette s felmondta az engedelmességet Theodorovicsnak; a szerbek kitzútek tornyaikra nemzeti színeiket, s letépték onnan a feketesárga zászlókat, mert gyűlölik az osztrákokot.

A kremziri gyűlés baloldala, a lengyel párt, megtagadta a kényszerített adót, meg a negyven ezer ujonczot, mert gyűlöli az osztrákokot.

Horvátország egyetlen organuma be van tiltva, mert követelte az ígéreteket, miket az osztrák tett neki és követelte most, mikor azokat megadni Austriának leginkább van érdekében, de legkevésbé van hatalmában.

S ti még most sem látjátok: hogy kik a mi természetes szövetségeseink?

Nem veszitek észre: hogy a közös gyűlölet partja az, mellyen a végletek egymást érintik.

Nem vártatok-e e percet, midőn az ellenünk lázasztott nemzetiségek meg csalatásukat észrevéve egyszerre fognak, Austriára támadni s követelni fogják tőle: hogy haljon meg! mint ő követelte mi tőlünk. S nem sejtitek-e, hogy e percz igen közel, hogy e percz jelen van....?

Nem sejtitek-e: hogy az volna most a mindenható, ki a pillanat erejét felhasználva, az egymásra támadt fegyverek csapásainak egy új irányt tudna adni: hogy e csapásból elég lenne egy az ellenséget semmivé tenni....

Ezt kellene tudnotok, és tennétek, hanem jogokért küdenétek, hanem eredményért.

Nagy napok előperceit éljük.

Magyar nemzet, nem dobog-e szived?

Örök életed, vagy örök halálad előőrája ez. —

Nem érzed-e, hogy e perczen valamennyi zászlód együtt van? — nem érzed-e, hogy e pillanatban 50 ezer fiad egyesült egy karrá, megrázni a bálványt, kinek hatalma alatt nyögsz? — nem sejtéd-e, hogy egy nap, vagy tán egy óra mulva egyetlen óriási hang fogja betölteni az eget és földet, melly dicsőséget hirdetendi? — nem hallod-e olykor az ágyúk távoli moráját? — nem álmodol-e győzelemről, szabadságról — örök boldogságról?...

Isten, ki mindenható vagy, ne hagyj el e hazát!

Nép! ki isten után mindenható vagy, ne hagyj el e hazát!

Sergeink szemközt állanak az ellenség soraival — a zászlók lobognak a halmokon — egyetlen viharos kiáltás tölti be az eget és földet: „Éljen Magyarország!”

A zsarnok népe hallgat, — még jobban is fog hallgatni,

Férfiak, fegyverre! — nők, imára! Isten nevében. Rajta!

Éljen Magyarország!

*

Magyarország boldog leend. De nem mi általunk.

Mi elkéstünk. Hijába biztatjuk, hijába vigasztaljuk magunkat, illy vén fiak nem illenek illy fiatal menyasszonyhoz, mint a mi hazánk.

Kell jöni egy újabb nemzedéknek, melly nálunk jobb legyen.

Az apák bűneit örököltük, kell, hogy sirba vigyük azokat magunkkal, s ne adjuk át többé az unokáknak.

Az ősi visszavonásnak, az ősi testvérgyűlöletnek, az ősi hiúságnak, minden ősi rosznak magva szakad bennünk. Mi leszünk az utósók, kik ha elfogyánk, Magyarország új históriát kezd és ragyogóbbat.

Lesznek nálunk jobbak és okosabbak, kik nem fognak törekedni egymás fejéről letépni a babért, de kik a polgárérem előtt meg fognak hajolni. Mi nem leszünk, de lesz Magyarország.

Isten nem vitt be az ígéret földébe senkit, ki a husz éven felül volt. Szerencse reád, új nemzedék, ki a husz éven alul vagy, te oda fogsz jutni.

Akkor is áldva légy hazám: hisz a boldog hazának még a halottai is boldogok.

Komoly szó egy támadásra, *)

A 'Marcius tizenötödike' magát hazánkban a sajtószabadság első tavaszi virágának tartja.

Szerkesztője s társai azt hiszik, hogy csak gőz kell, s már minden röpül a világon.

Ámde mi tudjuk, hogy a gőz helyesen alkalmazva, ahhoz értő hezekben röpit kényelemmel, megváltoztat időt és tért, ügyetlen kezekben csak rombol és pusztít.

Igy a szabad sajtó is.

És bizony a magyar sajtószabadság e primula veris-e épített-e valamit vagy rombolt-e viszonyainkban, ezt elítélni a nagy közönség fogja s már tette is.

Nyitva volt előttünk a hazai nagyobb terjedelmű, lapok némellyike a közelebbi időben. De ágyúval mordály ellen vinni, nem fekszik természetünkben.

Hasonló fegyvert választánk, megkísérteni, valljon, miután hónapokon által vaskövetkezetességgel láttuk destruálni a 'Marcius tizenötödikét', nem lehet-e építeni is hasonló könnyű anyagokból?

A humor, guny, ironia, elmésség arravalók-e, hogy vele mindent sárba vonjunk, mi még tiszteletben állott?

Avagy e nemzetnek, midőn vészes napjai felé sodortatott, annyi embere van-e, hogy egy Batthányit, Deákot, Szemerét és Mészáros, sőt magát Kossuthot is kiméletlenül kelle sárba vonszolni, hogy tekintetök elsülyedjen.

S nem ezt tev-e Martius eleitől mostanig?

Nem e lap volt-e Jellasich leghivebb czimborája, melly ép úgy mindent elkövetett, hogy országgyűlésünket, a haza tisztelt embereit, erkölcsileg semmivé tegye, mint amaz, hogy fegyverrel szétverje.

*) Sokfelől jön reám e kérdés: miért nem felelek azon piszkolódásokra, miket a Marcius személyiségem iránt elkövet. Hogy hagyok így gázolni lelkem és elveim tisztaságában?

Megmondom okaimat. Rövid leszek.

Nem elvem illy nagyszerű időkben kisszerű dolgokra fordítani a közfigyelmet, s midőn hazánkban oly nagy ellenségei vannak, kiket le kell küzdenünk, oly ellenségekkel bajoskodni, kik tölem legfelebb is lapjuk monopoliumát féltik, kik hadakoznak nem a hazáért, hanem kenyerekért. Az illyen diadal mindig nevetséges, most azon felül még utálatos is.

Kinek illy eldöntő pillanatokban is eszébe tud jutni önérdeke, ahhoz úgy is hijába beszélnek a hon érdekeiről.

De más okom is van. Kik engem ismernek, jól tudják: hogy multamban egy foltot sem mutathatnak föl, melly a jelenben szégyenemre válnék, s ezt nem mondhatom azon emberről, ki magáról azt hiszi, hogy nekem ellenségem. Ki magára oly morális vádakot hagyott elmondani, a nélkül, hogy azokra egy szót szólt volna, s ki felől e vádakot a körülmény annyira igazolja, nem igényelheti magának, hogy önbecsérzettel bíró férfi vele vitába ereszkedjék. A gyalázat csak annak fáj, a ki nem érdemli. A ki egyszer érdeme szerint tülesett rajta, annak pánczélya van.

Ezért nem állok én magam miatt komoly porbe a Marcius bajnokaival.

Egyébiránt beszéljünk nagyobb dolgokról.

J. M.

Sőt még akkor sem térítette észére ezen magyar Gáj-t, midőn cikkei Zágrábban hiven fordítva folyvást megjelentek.

S midőn most debreczeni számkivetésünkben az 'Esti lapok' épen a destructióval ellenkező irányban megindítottuk s ahhoz számos olly férfiak csatlakoztak, kiknek sem multjokért sem jelenökért nincs mit pirulniok, s óvakodtunk minden vonatkozástól korább, hogysen szerettük vele polemiába sodorhat, akkoron a Marcius e nemben egyedüli lap csak ugy nekünk esik saját s csak általa birt kifejezések egész szótárával s egy számnak 8 hasábjából betölt hetet csupa piszkolódásokkal.

Mik ott elmondattak, arra a választ Charivarinkra bizzuk. Majd elvégzi az.

Mi megvalljuk, a Marciust kissé türelmesebbnek hittük, s egyedárúságára kevésbé féltékenynek.

Ha hiszi a szabadságot, mellyet mindig emleget, minek nem tiszteli, vagy legalább nem türi a miénket?

Ha a nép embere, mint mondja, miért nem türi, hogy mi is szóljunk a népért magunk érzelmei szerint?

Ha mi darázs-fészekbe nyulunk, s a pénzkezelésről s népvérejtékről szólunk, mért jajdul fel olly irgalmatlanul, mintha őt bántanók?

Ha tudja és bírja tisztelni, a szabadságot, ha tür véleményét mást, mint magáé, nyisson nemes versenyt s bizza az itéletet a közönségre.

Végkép is a közönség fogja kimutatni az 'Esti lapok' való-e számára, vagy a 'Marcius'.

Ha a közönség a Marcius rombolásaiban inkább gyönyörködik, el fog bennünket hallgattatni, de ne higye azt olly értetlennek, hogy daczára az odavetett sárgafekete, pécsovics s reactionarius sárdobálásainak el ne igazodjék biztosan.

Legyen ennyi elég komolyan.

X.

Vigyázzunk a bankóra.

Minap egyik képviselő egy interpellatioval lepte meg a házat, az álladalmi tisztviselők pótlék fizetése iránt.

Ismerve a képviselő úr interpellationalis viszketegét, őszintén örvendettünk, hogy a nagy kazalban, mellyet már egyszer másszor felhordott, egy ép magot is találtunk,

Ennek körül belől két hete, ha nem több s még sem a kívánt kimutatás nem jutott a ház asztalára, sem a külömben türelmetlen interpelláló nem emlegette fel.

Azóta komolyabb gondok foglalhatták el képviselő úr figyelmét.

Mi nem háborgatjuk, csak szeretnők, ha ezt minél komolyabb figyelmére méltatná a ház.

Sőt ennél meg sem állana.

Hanem szüntessen meg egyszersmind minden sinecurát kivétel nélkül.

Tekintsen kissé be némelly hivatalok új organisatiojába, hadd lássa, hogy kik a követi incompatibilitas indítványozói s védői voltak, hogyan jártak el magok a hivatalok cumulatíójával?

Lásson utána, hogy rendőri tanácsos, kitöméntelen országos dolgai közt rá ér futárkodni, sőt, napi lapot szerkezter miért kap nagy fizetést s mellé napibért?

Többet, sőt sokat mondhatnánk.

Ugy látszik, a házban eleitől fogva csak néhány ember gyakorolta az interpellációk monopoliumát. A többiek tőlök csak azt tanulták — hogy ne interpelláljanak.

De vannak dolgok, mikről a képviselőnek hallgatni nem szabad. S ha a kormány néha oda kényszerítették, hogy hírlap-cikkekről nyilatkozzék, s a ház felette időzik, sokkal üdvösebb dolog volna illyesekről szólni s intézkedni, hogy kik magokat nép embereinek nevezgetik, a nép verejtékéről meg ne felejtkezessenek.

Y.

Az „Esti lapok” szerkesztőjének, Jókai Mór urnak.

Debreczen, febr. 24. 1849.

Szerkesztő!

Az Esti lapok 2-dik számában szives volt valaki, a kormány rendezése tárgyában tett indítványomat, becses figyelmére méltatni. — De mivel a figyelem — a gunynak csipős alakjában jelentkezett, — ott, hol a támadás történt, ön lapjában kívánék védőleg fellépni.

Biztosan remélem ön lovagiasságától, hogy ezt meg fogja engedni. Azért 1-ör, mert fel nem tehetem, hogy az indítvány alapelvére nézve, melly „felelős-kormány” ne lennénk egy értelemben.¹⁾ — Az idő, és személyek pedig — az elv mellett — csekélységek.²⁾ — 2-or Mert ön ezáltal a hírlapi irodalomban, mint igen dicséretes kivétel fog kitünni. — Ugyan is a debreczeni hírlap szerkesztők, nemcsak ön lapjaikba fel nem vesznek czáfolatokat, az ott kijött cikkek ellen, de egyik lap a másik ellenébe sem. — Azon elvből indulva ki: ha te nem vered az én zsidómat, én sem verem a tiédet.³⁾ — De ön bizonyosan kivétel lesz.

X. ur azt mondja, hogy e rohanó időkben vannak, kiknek gondolataik annyira meglágyadtak, hogy e miatt jönnek a ház asztalára indítványok, mellyek úgy veszik ki magukat, mint nyáron a bunda.

Lehetnek emberek, kik azt hiszik, hogy a haza a sok gaz áruló, még több nyílt ellenségtől, igen fázik. — Hogy tehát ruhátlanság miatt keze lába el ne fagyjon, — az árulás éjszaki szele ellen — jó, meleg bundát akarnak reá kanyarítani. És ezen bundát egy erélyes, elszánt, felelős szóval rendszeresített kormány alakjában hiszik feltalálhatni. Ennyit a bundáról.⁴⁾

Indítványomat X. ur még azzal akarja nevetségessé tenni, — mintha — szerinte most azonnal, minden ministeri tárczáknak be kellene tölteni. —

Czáfolni — még gunyolólag is, — lehet kötelesség érzet szüleménye, — de ráfogni valakire, mi nem mondott — és azt czáfolni, szeliden szólva, pajkosság. — Kár volt el nem olvasni az indítványt — mellynek 3-dik §-a így szól: „a szükségelt tárczák — az elnök javaslata folytán, országgyűlésileg határozatnak el.”

¹⁾ A jelen pillanatokban nem.

²⁾ Sőt csak ezek adnak okot az eszme impracticabilitására.

³⁾ Ezt a dicséretet újabb időkben nem épen lehet rólok elmondani.

⁴⁾ Katonát, uraim, és nyert csatákat.

Itt sincs szó minden tárczák betöltéséről — csupán az országgyűlés által meghatározandó legszükségesebbekről.¹⁾

Van azonban X. ur czáfolatában, mi rossz kezekbe jutva veszedelmes is lehetne, — jelesül ez: „kell-e pénzügy minister?” midőn senki adót nem fizet, senki sem számol, s a pénzügy merő bankó-gyártássá vált.

Holott tudjuk, hogy van a ki adót — még pedig örömet — fizet, és Debreczenbe hozza, kell lenni, s van is a ki arról számol.²⁾ De különben is minden bankó egy adóssági kötelezvény, azon költsönről, mellyel szabadságharcunk kiadásait fedezzük, azt nem a nép, azt a status fogja megfizetni.³⁾ De elég erről ennyit. — Kár a gúny mellett megfélekedni a valóságról, most féket a penna szájába. — Isten önnel.

Halász Boldizsár.

Charivari.

Párbeszéd febr. 23-kán. Két félpápaszemes arszlán áll meg Debreczen sétatérén az alkonyatban. Egyik magas nyulánk termetű, kinek bőrében minap olly szűken lelé magát Pesten egy hazánkfia, kinézésére legalább is egyenlőségi tanácsos lehetett; másik közép termetű szikár, kinek személyes leírását adhatnám a bécsi Criminal-Gericht hiteles protocollumból, ha mindenki tüstént rá nem ismerne a titoknok úrra.

Mit mondasz Jókainak Esti lapjaihoz?

Hej pajtás, a dolog sehogy sem tetszik.

Ugy van. A dieu monopoliumunknak. Ezen vad fiú sok más kényelmeinket is megbolygatja még. Ugy látszik, kész a darázs-fészekbe nyulni. Ránk is kerülhet a sor.

Ne félj pajtáskám, csak bátorság. Tönkre silányítjuk. Már tisztában vagyok tervemmel.

Szólj, angyali kölyök, isteni marciusom!

Hald. Jókai jó kedélyes gyerek. Ő nem támad első, de mi támadjuk meg rögtön, irgalmatlanul.

De hogyan és miért?

Az mindegy. Tudod, kinek rovására a közönség nevet, az veszti el a közönséget. Tegyük minden módon nevetségessé Jókait. Ez egy fogás.

Hát a másik?

A gyanúsítás. Mondjuk el Debreczenben, hogy ez a Jókai, ez a bárányszelid gyerek, kurucz egy ember volt ám Pesten, ki reggelijére egy egész osztrákot, ebédre egy monarchistát, estelijére egy táblabirót falt fel s még is éhen maradt. Majd megijed tőle a jámbor civis.

Isteni gondolat!

Elmondjuk, az „Esti Lapokról” mindennap, hogy pecsovecs, svarzgelb, reactionárius s a t. s minden, mitől a böcsületes közönség lelke iszonyodik. Ha sokat mondjuk, végre csak elhiszik.

Dicső gondolat.

Holnap tehát lapunk nyolcz hasábjából legeslegalább hetet írjunk Jókai és lapja ellen.

¹⁾ Azok Kossuth és Mészáros által be vannak töltve.

²⁾ Mi e tekintetben örömet hagyjuk magunkat megczáfolni.

³⁾ Abban a cikkben egy szóval sincs az ellenkező állítva. A bankó-gyártás ott nem, mint megrovás, nem is mint gúny van felhozva, hanem, mint ok arra, hogy ehhez nem kell a dato ministeri tárcza.

Szerk.

Holnap tehát egész batteriánkkal támadunk, a goromba 24 fontosok elől.

Ugy legyen. Még egyet. Ugy hallom, számos képviselők érdekelteknek Jókai lapjai mellett. Ez pajtáskám baj. Idejekorán elejét kell vennünk. Járjunk utána, kik a diabolusok. Ha nevüket nem tudhatjuk meg, mondjuk gyávákna, kik nyíltan nem mernek fellépni, titokban dugják össze fejüket, csak a golyót akarják kikerülni s tiz évi börtönre vágnak sat. A közönségnek mondjuk, hogy ha tudnák, kik irogatnak az Esti lapokba, a széthadó gyermekeket is agyonütögetnék sat.

A bátrabbak közül nézzünk ki kettőt, hármat, viczeljük le amugy istenesen, a többi azonnal megijed és hátrál.

Hm, barátocskám, ebből még is baj lehet. Állásunk változott. Mi is a status ingyen kosztosai lettünk.

Se baj. Ez az élet ugysem sok, csak bátran neki, s amugy a ki istene van; ne hiányozzék az orosz lánybőr, nyári mouselin, szunyog csipés, különösen pedig a tárczakovácsolás. A magyar ember parlamenti kormány daczára semmitől sem irtózik ugy, mint ha ministerség-vágygyal vádolják. Ez soh'sem tévesztette még el hatását a képviselőkre.

Még egy kérdés pajtás. Hogy kelnek az Esti lapok?

Borzasztóan. Csáthynál este irtózatos a tolongás. Felesleg nem marad, pedig nem is hirdették.

Hát a mi lapunk?

Felényire szállott ma.

Igy aligha fentarthatjuk soká.

Azon ne aggódjál. Nekünk cautió nem kell, mint nekik. Lapunkat az ország nyomatja, Kolozsvárról magam hoztam a nyomdát országos költségen. Ők drágán nyomatnak, mi nem bukhatunk. S enfin a folytonos zavarban, mint Pesten, az előfizetés, itt a Contó kiségit. —

Ezzel a két árnyék eltűnt a sötétben.

Febr. 24-kén mohón ragadtuk a megjelenő lapokat, s meg nem lepett, midőn szóra rátaláltunk a Marcius hét hasábján Eduárd és Kunigunde dalára. X.

*** A Martiusban azt írja Csernátóni: hogy Vida Károly most Jókai álnév alatt Esti lapokat ad ki, nem rossz vicz. Hanem Vida Károly meg azt írja: hogy valami Cseh Lajos, ki két év előtt szabadult ki a bécsi börtönből, hová épen nem politikai vétség miatt volt csukva, most Csernátóni álnév alatt Mákvirágokat ad ki. Ez sem rossz vicz.

*** Valljon, ha az Esti lapok reggel jelennének meg, nem este, mikor a Marcius, találná-e őket a Marcius reactionariusoknak?

*** A Martius nagyon jól tudja: hogy azon név, melly most a magyar hadsereg egységét föntartja, Mészáros Lázár neve, s a Marcius épen e nevet iparkodik most a sárba gázolni, hanem azért a Marcius jó irányú becsületes lap, s mi reactionariusok.

A Marcius nagyon jó dolognak tartotta a visszaéléseket megrovogatni, mikor azok a Batthányi ministeriuma alatt történtek, most vétkes előtte, a ki azokat megemlíti.

Hja, honores mutant mores.

A Marcius kiabált azokra, a kik a szekéren ültek, azután felvették őket is a szekérre, s most azokra kiabál, le, a kik nem ülnek a szekéren.

Hanem azért a Marcius derék, önmagával következetes lap, és mi vagyunk egyedül a következetlenek.

*** Riczko őrnagyot nem az ellenség lötte meg.

Mikor a dézsi csata előtt segédtsíztje jelentést tőn nála éjjel: hogy az ellenség közel van, azt felelte rá: hogy nem hiszi s befelé fordult és tovább alutt.

Fél óra mulva benn volt a városban az ellen.

Riczko őrnagy akkor lóra kapott s nyargalt a mere tágasabb volt az út.

Ezt meglátta egy Sándor huszár s mondván magában: ha kend őrnagy, hát ne hagyja kend itt a csatért, — utána iramodott s egy pisztolylyal lapoczkába lötte.

Riczko őrnagy azonban nem halt meg, hanem él és várja az ezredesi kineveztetést.

Legujabb.

Utazók beszélnek, hogy Gyöngyös és Eger táján iszonyú ágyúzást hallani, — dél felé hire támadt, hogy tegnap két óra óta Dembinszky veri Windischgraeczet. Isten nevében! Isten segélyével!

*** Átalános beszéd: hogy Bem Szebent bevette, Annyiszor csalódtunk: hogy alig merjük hinni.

*** Debreczenben egy sanscrit nyelven szerkezett lap is jelent meg, Madarász József szerkesztése alatt, a kik értik e nyelvet, mondják: hogy az ó testamentomot travestálja.

*** Az országgyűlésen a haszontalan hivatalnokok brenolásáról volt szó. Meglássátok, hogy az apró embereken fogják elkezdni a gazdálkodást, a nagyobbakat — hagyják élni.

Megjelennek az **Esti lapok** vasárnapot kivéve minden nap este. Előfizethetni a szerkesztőségi kiadó hivatalában (Egyháztér a hatvanutczai szöglet ház első emelet) és Csáthy Lajos könyvkereskedésében.

Előfizetési ár 4 hónapra a félév végéig	postán 5 for. — kr.
	helyben 4 „ — „
„ 1 hónapra	postán 1 „ 20 „
	helyben 1 „ — „

Egyes szám ára 3 pengő kr.

Felelős szerkesztő s kiadó Jókai Mór. — Nyomatik Debreczen város könyvnyomdájában.